

Rödda Röstler

Debattforum för Vänsterpartiets Stockholmsföreningar febr 2021, nr 68

Den provokativa frågan om kön 4

Tina Ahlzén

Martin Lööf, ordförande för Vänsterpartiet

Årsta 5

Monica de Santa Cruz

Guds gåva till världen 7

Bengt Sundell

Större än Himalaya 8

Klas Sandberg

Ill: Klas Sandberg

Röda Röster nr 68

Röda Röster är en periodisk debattskrift som ges ut av Vänsterpartiet i Stockholm stad. Den publiceras enbart digitalt och distribueras via e - post. Signerade artiklar om såväl lokala som nationella och internationella frågor publiceras. Artikelförfattarna ansvarar helt för innehållet i texterna. Redaktionen ansvarar för att de texter som publiceras följer Vänsterpartiets grundläggande värderingar och hålls i en saklig och kamratlig ton.

Röda Röster distribueras via e-post den sista arbetsdagen varje månad. Kontakta distrikts-expeditionen storstockholm@vansterpartiet.se om du inte får tidningen. Här kan du hitta tidigare utgivna nummer av Röda

Röster: <http://storstockholm.vansterpartiet.se/roda-roster/>

Redaktionen består av Erik Andersson, Ellinor Hultman, Maria Ljuslin, Johan Norlin, Klas Sandberg och Monica Santa Cruz.

Röda Rösters logotyp är skapad av Sydney Ankers.

Skicka din debatttext till redaktionen på roda.roster@vansterpartiet.se (max 3000 tecken inklusive blanksteg). Redaktionen tar gärna emot utkast att utveckla tillsammans med skribenten.

Redaktionen vill uppmana fler kvinnor att delta i debatten. I nr 68 är 2 av 4 texter skrivna av kvinnor.

Innehåll

Röda Röster nr 68..... 2

Låt tusen röster höras..... 3

Den provokativa frågan om kön 4

Tina Ahlzén

Martin Löf, ordförande för Vänsterpartiet

Årsta 5

Monica de Santa Cruz

Guds gåva till världen 7

Bengt Sundell

Större än Himalaya 8

Klas Sandberg

Bengt 19
Klas

Låt tusen röster höras

Det är inte nödvändigt att alla i ett parti tycker precis likadant. Tvärtom! Ur olika ståndpunkter och perspektiv kan de allra mest spännande förslagen och politiken komma fram. Däremot behöver ett parti en levande debatt där de olika rösterna kan mötas och utvecklas tillsammans. En slags demokratisk infrastruktur som är helt livsnödvändig för att ett parti ska kunna utnyttja all den kraft som medlemmarnas olika bakgrunder och kunskaper innebär. Samtidigt som alla inte måste tycka lika behöver alla medlemmar ändå få möjlighet att läsa samma texter och ta del i samma diskussion.

Hur ett parti ska åstadkomma denna intern-demokratiska struktur finns det många svar på. Röda Röster är ett sätt. Att alla medlemmar i olika partiföreningar i Stockholms stad har ett forum att få diskutera frågor som är angelägna för oss är helt nödvändigt för att hålla ihop som parti.

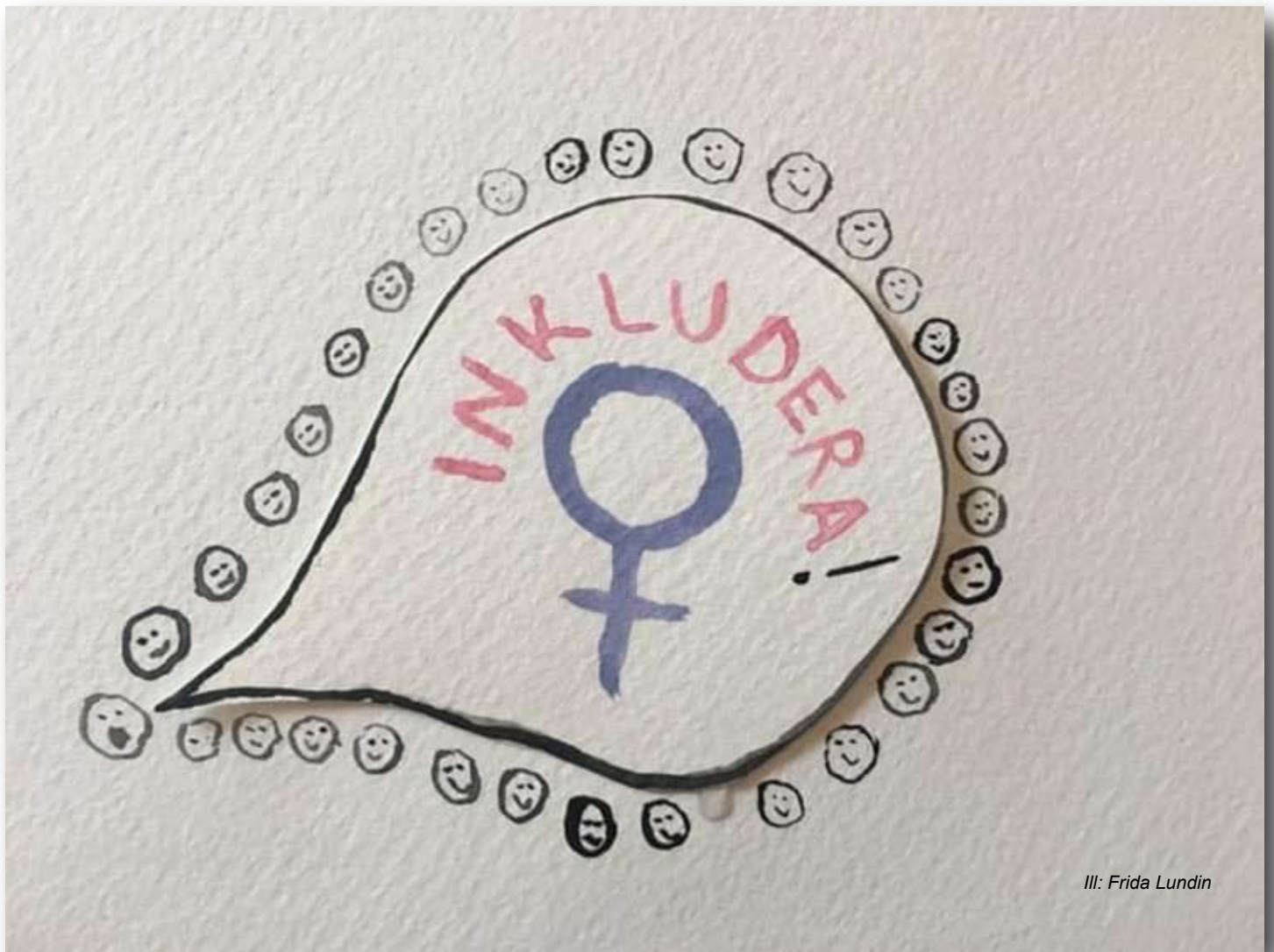
Det kan handla om vår politik i Stadshuset och hur vi som medlemmar kan påverka våra politiker, eller andra frågor som rör Stockholms stad där vi behöver föra diskussion mellan partiföreningarna. Det kan också handla om frågor som kan röra hela vårt länsdistrikt eller fackliga, feministiska, nationella och internationella frågor som en enskild medlem eller grupp av medlemmar anser borde lyftas och diskuteras. Kanske ur ett nytt perspektiv. Det ska även finnas plats för kritik mot partiets företrädare eller politiska linjer som partiet har drivit när behov för det uppstår.

Huvuddragen i vår politik beslutas på kongressen och i distriktens årskonferenser. Partilinjen ligger fast och som företrädare för Vänsterpartiet är det vänsterpolitik

som gäller. Mellan kongresserna har våra företrädare friheten att förhandla och fatta de beslut som de anser är de bästa. Den ordningen måste finnas och respekteras i ett parti. Men för att förankra den förda politiken hos medlemmarna är den fria debatten viktig. Därför är ambitionen att våra politiker i Stockholm samt styrelseledamöter i distriktet och föreningarna ska ta tillvara på Röda Röster som ett viktigt interdemokratiskt forum och vara beredda på att svara på frågor och synpunkter från medlemmarna.

Men allra viktigast är att alla tusentals vanliga medlemmar känner kraften av att mötas i diskussionen och utveckla Stockholmsvänstern tillsammans.

Ill: Frida Lundin

Den provocativa frågan om kön

I Vänsterpartiets partiprogram synliggörs bland annat gruppen transpersoner som särskilt utsatta för det patriarkala förtrycket. I ett klimat där transpersoners rättigheter och identiteter ifrågasätts både i vardagen och i mediadebatten är det viktigt att vi alla har redskap för att identifiera och bemöta transfobin. Här kommer mitt bidrag till det.

Grunden för att förstå transidentiteter är begreppet könsidentitet. Könsidentitet är det subjektivt upplevda könet. Det är oberoende av våra genitalia och av sociala uttryck som klädval och beteenden. Det går alltså utmärkt att ha snippa och vara klädd i klänning men ändå vara man eller ha någon av alla ickebinära könsidentiteter. Könsi-

dentiteten är den som anger ditt riktiga kön. Det betyder inte, som ofta anges, att du ”väljer” kön, lika lite som du ”väljer” om du är hungrig. Men precis som med hunger är det bara du som vet hur det är.

En del personers könsidentitet förändras över tid, men i de flesta fall gäller att de haft sina kön hela livet. Det gäller oberoende av hur de uppträts och tolkats av omvärlden. Att komma ut, genomgå behandling mm är ett sätt att bekräfta det kön som funnits länge, inte att ”bli ett nytt kön”.

Vad könsidentitet är rent objektivt vet vi inte. Forskarna verkar vara eniga om att den existerar. Mycket tyder också på att den har

biologiska komponenter. Om det är hela förklaringen eller om det också finns socialt konstruerade komponenter vet vi inte.

Så hur känns det då att vara transperson?

Hur känns den där könsidentiteten? För en cisperson är det ju omöjligt att gissa, den märks ju bara när den inte stämmer med andra delar av könet. Jag antar att felkännanden känns för en transperson ungefär som om någon skulle börja kalla mig för man och han och benämna mig som Christian: Fel, helt enkelt.

Transpersoners kamp handlar om att få ett erkännande för sitt rätta kön, alltså

könsidentiteten. Att förneka könsidentitetens existens är alltså transfobi. Att felköna likaså, både att använda fel pronomen eller på något annat sätt benämna en person utifrån ett annat kön än hen önskar, både i nutid och i dåtid. Gör du det så uttrycker du aggressiv transfobi, även om du i samma mening säger att du önskar att transpersoner ska få rätt till vård.

Om du vill slippa bli kallad transfob i ett samtal, tänk på följande

- Erkänn könsidentitetens existens och transpersoners rätt att existera
- Använd rätt namn och pronomen (om du råkar göra fel, be om ursäkt och om andra säger fel, rätta utan att göra en grej av det).

- Erkänn att transpersoner tillhör samhällets mest utsatta grupper och att detta bör ändras.

Om vi kan enas kring dessa tre punkter så är i alla fall min erfarenhet att det mesta går att lösa på ett konstruktivt sätt. Kvinnokamp omfattar alla kvinnor. Och feminismen ställer inte utsatta grupper mot varandra, oavsett kön.

Tina Ahlzén, V Vantör

Martin Löof, ordförande för Vänsterpartiet Årsta

Berätta om dig själv. Vad har du för bakgrund och hur blev du politiskt aktiv?

Jag växte upp i Borås men blev politiskt aktiv i Göteborg 2002. Jag gick med i Ung Vänster och några år senare i Vänsterpartiet. Jag blev påverkad av att jag har bott i Irland, sett kon-

trasten mellan Sverige och andra länder samt av olika händelser i samhället. Jag blev medveten om att det inte går att förändra samhället på ett ytligt plan utan att kapitalismen som system måste ersättas. Mina föräldrar var vänsteraktivister och det påverkade mig. Politiskt har jag varit fokuserad på det utomparlamen-

Ill: Klas Sandberg

tariska frågor, Irakkriget, Latinamerika, men även fackliga frågor.

2015 flyttade jag till Östberga och det var då jag blev aktiv i en partiförening. Strax därefter kom jag med i styrelsen för Vänsterpartiet Årsta. Jag jobbar som biståndshandläggare inom LSS i Huddinge kommun och sitter i styrelsen för Huddinge-avdelningen för fackförbundet Vision.

Hur ser du din roll som ordförande i V-Årsta?

Som ordförande behöver jag se till att saker och ting blir av. Samtidigt kan jag som ordförande inte ersätta aktivitet hos andra i styrelsen eller bland medlemmar. Men om det behövs så ser jag till att lokaler blir bokade och att utskick görs till medlemmar. Det gäller att ha fokus på verksamheten och ha regelbundna aktiviteter. Jag strävar efter att lyfta upp vad som är på gång i Vänsterpartiet så att medlemmar känner att det är en del av något större. Jag försöker dela med mig av information.

En viktig roll är att fånga upp de tankar och önskemål som medlemmar har för att aktiviteter blir av. Och se till att medlemmarna är villiga att jobba för dem. Då stödjer jag dem att förverkliga sin idé. En annan roll är att verka för att förebygga

konflikter genom att diskussioner fångas upp och reds ut.

Vilka frågor är viktiga att driva lokalt? Har föreningen tagit ställning kring någon sådan viktig fråga? I vilka kampanjer är era medlemmar mest involverade?

Vi har tidigare engagerat oss i Årstaskogen samt mot nedskärningar i stadsdelsnämnden. Inför nästa år har vi tänkt ha fokus på äldreomsorg, sjukvård och kultur. Lokalt bevakar vi efter förmåga nybyggnationer med förhoppning att nybyggen inte leder till att man missar den ursprungliga planeringen i området. Inom stadsdelsnämnden vill de styrande partierna genomföra privatiseringar, det blir en viktig fråga att bevakas.

Hur påverkar Corona-krisen partiföreningens arbete? Har ni ställt om nu? Hur i så fall? Hur fungerar responsen från medlemmarna? Hur håller ni lågan brinnande?

Under april 2020 hade vi inga aktiviteter, sen kom vi igång och hade de flesta aktiviteter utomhus, möten, stå på Årsta torg. Vi har testat att ha möte via zoom men få medlemmar har varit intresserade. Vi hade ett medlemsmöte i november om stadsdelsnämnden där deltog fler. Överlag har Corona-krisen

varit negativt, de flesta vill inte ha digitala möten och vill sluta med dem när det är möjligt. Innan corona-krisen hade vi en studiegrupp som träffades regelbundet, den har pausats och väntar på att tas upp.

Hur jobbar ni med de nya medlemmarna? Hur aktiverar ni dem?

Vi har inget särskilt arbete runt detta mer än att göra utskick om våra aktiviteter och annat som är på gång samt bjuda in nya medlemmar till vår interna Facebook-grupp. Vi försöker fånga upp de nya medlemmar som kommer till medlemsmöten. Ett område som vi kan utveckla.

Berätta lite om ert utåtriktade arbete, bland de boende i stadsdelen. Hur jobbar ni?

Vi har under året stått på Årsta torg. Det som är bra med det är att vi visar upp att vi finns och det brukar alltid vara några som vill prata. Genom det får vi perspektiv på vilka frågor och åsikter som en del har.

Martin Löf intervjuades av Monica de Santa Cruz

Guds gåva till världen

Det kostar på att leva bland molnen, både ekonomiskt och fysiskt. Tidningen Sydsvenskan skrev 2021-02-06 om att "Ett av världens lyxigaste hus läcker" de anonyma bostadsrättsinnehavarna på 432 Park Aveny ser ner från sina 426 meter höga 85 våningars skyskrapa på tusentals hemlösa på gatan nedanför. Det sägs att skyskrapor skapar en känsla av urbanitet och identitet. Ett uppifrån perspektiv, en identitet av makt. De anonyma bostadsrättsinnehavarna på Park Aveny ser det som "guds gåva", att komma nära molnen men trots detta hopar

sig klagomålen efter tio år allt från läckande rör, mekaniska fel, krånglande hissar, väggar som knarrar och knakar. I Sverige är Karlatornet i Göteborg med sina 245 meter och 73 våningar högst. I Stockholm vill Centerpartiet bygga en skyskrapa i city på 130 meter i trä. I Marievik i Liljeholmen ska grupper av höga hus på 32 våningar byggas. Totalt ca 1000 bostäder. Att bygga hus som är flera hundra meter höga har sina risker med tanke på väder och vind. Alla vet att höga byggnader vajar i vinden, då kan hissar stanna.

Exemplet 432 Park Aveny, där anonymiteten härskar och där takvåningen kostar 88 miljoner dollar (ca 740 miljoner kr.) Under de tio år skyskrapan varit i drift med anonyma bostadsrättsinnehavare har en av dessa valt att tala ut av "principskäl". Vissa byggnadsmetoder och material har skapat oro och har helt enkelt inte levt upp till de tekniska kraven. 2019 stannade en av hissarna på grund av starka vindar och de boende blev fast i 1,5 timme. Enligt Sydsvenskan är 432 Park Aveny ett så kallat "Billionaires row" en samling mycket lyxiga bostadsskyskrapor. En av världens dyraste

våningar såldes för 238 miljoner dollar (ca 2 miljarder kr.) Att vara men inte synas, verkar vara de rikas devis.

”**Billionaires row**” är en internationell företeelse, där världens rika kan vara anonyma i sina bostäder som de använder som spekulationsobjekt. När ska Stockholm skjuta i höjden frågar sig StockholmsByggnyheter.se med anledning av ett seminarium ”Go Tall Stockholm”. En av deltagarna ville avliva myten om att ”den ökande urbaniseringen per automatik driver fram allt högre byggnader... och att det skulle vara ”bättre” att bo högt...något gemensamt för alla mycket höga byggnader - de kommer med en hög prislapp... i Danmark vilket antagligen gäller Sverige skenar kostnaderna iväg ännu mer – upp till 1,5 gånger högre än Londons byggkostnader”. Om det inte är trångboddhet som driver fram skyskraporna – vad är det då? SvT nyheter hade 12 september 2019 rubriken ”Skyskrapornas framväxt i Sverige: Ett tecken på stundande lågkonjunktur?” Är det en kommande finanskris på gång, senast var 2008. Partierna och dess företrädare vill sätta storslagna avtryck på kartan, ett minnesmärke över sig själv. En raket mot himlen. Ställ dig frågan: vilka får betala notan? Och vilka göder spekulatörsekonomin och de kriminella? Hur kommer det sig att de största skyskraporna finns i USA, Asien, Mellanöstern, Hongkong- världens finanscentra, har det med penningtvätt att göra. Om inte byggande av skyskrapor har med befolkningstillväxten att göra, vad är då orsaken till detta okritiska byggande? I Stockholm har vi utöver Marievik -Hjorthagen, Telefonplan, Hagastaden. Dessutom vill Centerpartiet bygga en skyskrapa i city på 130 meter i trä. Behöver vi ”Guds gåva till världen”?

Bengt Sundell, V Hägersten

Större än Himalaya

I bland får man känslan av en strålkastare lyser upp ett mörkt rum... och man först då inser att det varit mörkt.

En sådan strålkastare är boken ”*Whats the matter with Kansas*” av Thomas Frank. Den lyser upp en paradox i dagens politik, en paradox stor som Himalayabergen.

•••

För några år sedan sände radion en intervju med en medelålders kvinna.

Hon var övertygad nazist. Din uppfattning är klar?... tills hon började berätta om vad som drev henne. Den stora drivkraften bakom hennes övertygelser var vreden över hur hennes mamma behandlades. Mamma var inlagt på ett långvårdshem som var underfinansierat, underbemannat, underutrustat ja det var ”under” på nästan alla tänkbara sätt. Motiven för hennes vrede kändes förståeliga, ja till och med behjärtansvärda.

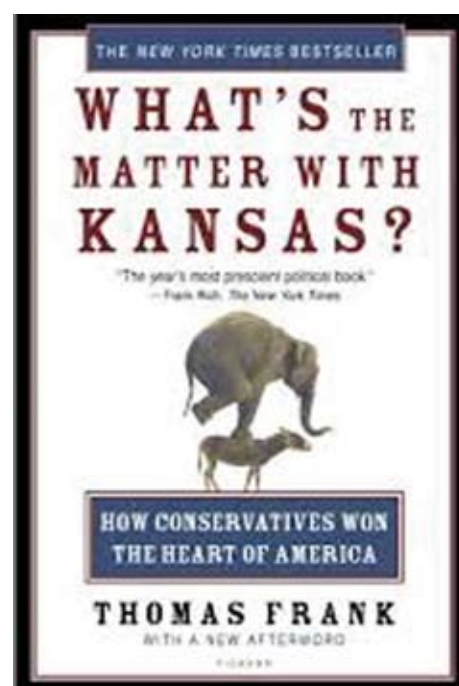
Slutsatsen hon landat i (letts till?) var fullständigt bakvänd.

Slutsatsen hon dragit var att hennes sort, hennes ”stam” -rikssvensk, vit, arbetarklass- var förtryckt av.... oss. Av ”kulturvänster”, av samhällsplanerare, av pladdrande intellektuella.

Hade den kvinnan fått frågan några decennier tidigare hade svaret troligen blivit att samhällets ekonomiska prioriteringar måste ändras. ”Samhället måste ingripa” hade varit en återkommande fras. Det var genom DE linserna som verkligheten tolkades.

Sedan dess har någon gripit in och bytt ut linserna.

När Clint Eastwoods film ”American sniper”, en hyllning till krypskytten Chris

Kyle blev kritiserad för närmast vara ett propagandainlägg kom det här hetsiga, konservativa svaret:

”- Till den som ser filmen som ”pro Bush/ Irak/höger/antimuslimer”-propaganda och vill kritisera den och våra militärer har jag följande att säga:

Den här filmen är inte för er. Den är för en kille med lera på stövlarna och ett hål i hjärtat och för de familjer som blev kvar att plocka upp bitarna. Gå tillbaka till era kaffe latte.”

Det ger nog synen i ett nötskal. RIKTIG arbetarklass tjänstgör i armén och står i givakt för fanan. DOM är ”verklighetens folk”. Kritikerna (vi) är en flock fjantar som mest sitter och pimplar krångliga kaffedrinkar.

Och det är där som Thomas Frank

kommer in. Den populistiska högern som vuxit sig allt starkare i USA (och Sverige) använder allt som oftast ett klasskampsspråk noterar han, men här är rollerna ställda på huvudet. Vanligt, hyggligt folk är förtryckta, men förtryckaren är en hånflinande överklass av vänstermänniskor som saboterar sjukvården, skolorna och som försöker ”byta ut” befolkningen.

Thomas Frank var kanske den förste som pekade på att här finns en paradox större än Himalayabergen. Den finns i USA och den börjar dyka upp hos oss. Den populistiska högern har lyckats övertala miljontals vanliga arbetare och lägre tjänstemän att rösta MOT sina egna intressen. Att rösta FÖR partier och politiker som lovar att nedrusta DERAS sjukhus, skolor som DERAS barn behöver för sin framtid, allt till förmån för skattesänkningar och avregleringar av näringslivet. När sagda skattesänkningar och avregleringar envetet misslyckas med att trolla fram ett ekonomiskt mirakel... tja man får väl göra om samma sak men göra skattesänkningar och avregleringar större och privatisera ÄNNU mer statlig och kommunal verksamhet.

Det spelar ingen roll hur ofta de lösningarna misslyckades. Svaret är hela tiden att man måste försöka samma sak igen och gå längre.

Men hur i herrans namn kunde man sälja detta till vanliga arbetare? Hur gjorde man för att spela ut våra traditionella målgrupper *mot* oss och får dem att glömma sina egna intressen?

1. högern blev mycket mer aktiv från och med 1970. Den startade tidningar, tidskrifter, bloggar, gav ut debattböcker, pratradiokanaler och utbildningar för

högerdebattörer.

2. Arbetarrörelsen blev passiv och tappade intresset för arbetarklassen.

Samma sak hände både i Sverige och USA. Både Demokraterna i USA och S i Sverige fattade det strategiska beslutet att sikta in sig på medelklassen. Arbetare och lägre tjänstemän kunde man med fördel strunta i. De låg ju stadigt i S-ledningens bakficka. Eller hur?

Vem skulle de annars rösta på?

Så A-pressen skrotades. ABF råkade i kris. Klasskamp retoriken upphörde. Vänsterns förmåga att kommunicera med allmänheten minskade. Högerns växte.

Kanske var det också där och då som den där kvinnliga nazisten fick linserna utbytta av Ny Demokrati och Sverigedemokraterna. Hon har lyssnat på Ian och Bert. Hon hör vad Jimmie säger. Hon får vinklade förklaringar och anekdotiska bevis.

Från oss hör hon inte ett skit. Det dröjde till en bit in på 90-talet. Sedan hade hon vänt arbetarrörelsen ryggen.

Klas Sandberg, V Enskede